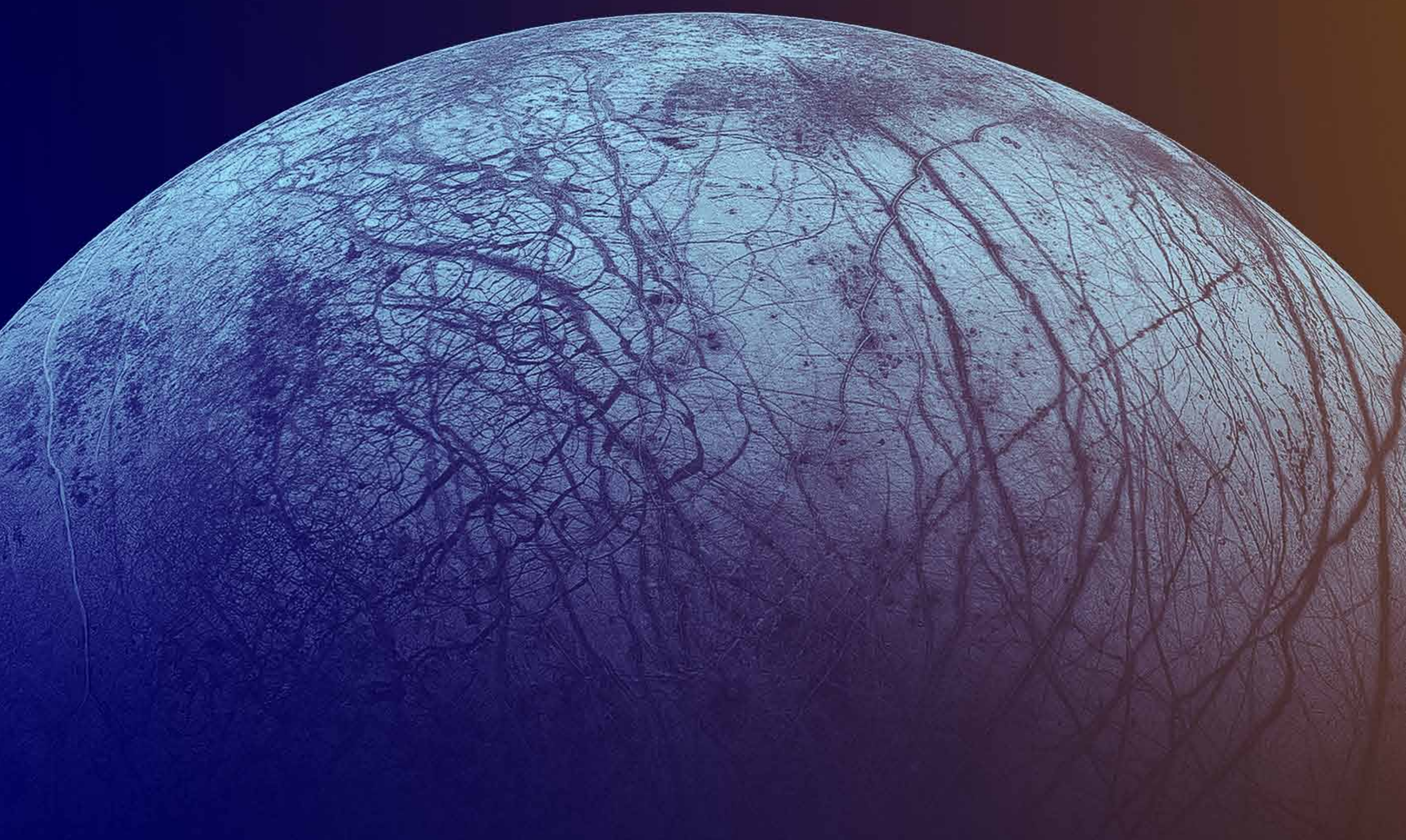

RONIL CAINE

EUROPA INCIDENS

TÁVOLT A FÖLDTŐL,
AZ ÉLET VESZÉLYES TUD LENNI...

NOVELLA

RONIL CAINE

EUROPA INCIDENS

science fiction novella

Közlése, nyomtatása, megjelentetése
a szerző írásbeli engedélye nélkül tilos.

Ha megosztanád, akkor
azt az eredeti linkkel tedd meg:

[>> Europa incidens <<](#)

© 2021–2024 Zelnik Péter Zénó

1

Oren Jonas Kada kétéves szolgálatát töltötte az Európán, a Jupiter negyedik legnagyobb holdján. Előtte Wienclaw, őelőtte pedig Bragin komolyabb probléma nélkül szolgálták végig huszonnégy hónapjukat, távol a Földtől.

Az Európán húsz éve landolt először emberi szonda, és egyből rálelt az élet nyomaira. Már az első fúrások után, a huszonöt kilométer vastag jégpáncél alatt ficánkoló baktériumokat fotóztak a robotok. Micsoda év volt! Az egész földi civilizáció egyetlen szemcsés videót nézett, amin szürke háttéren szürke foltok zizegtek. És az a videó volt a történelem addigi legnagyobbja, a Földön kívül kialakult élet bizonyítéka.

Az egyik tudós, aki elsőként látta, így nyilatkozott: „Az, hogy baktériumokat és organizmusokat találtunk az Európán, arra engedkövetkeztetni, hogy az élet feltehetően bárhol könnyedén kialakul, ahol az alapvető feltételek adottak, úgymint folyékony víz, megfelelő kémiai elemek és valamilyen energiaforrás. Nem nagy kockázat tehát kijelenteni, hogy az élet nem egyedi jelenség a Földön, és valószínűleg nem is ritka.”

Eltelt néhány év előkészítéssel, végül egy bázis, további robotokat és egy műholdrendszert telepítettek az Európára, egyfős legénységgel, aki felügyeli az alapvetően automata berendezéseket, valamint – kimondatlanul, de – teszteli, milyen emberként a Jupiter holdján élni.

A robotokat ritkán látni, hetente térnek csak vissza a bázisra egy teljes töltésre, és már mennek is tovább. Az egész rendszert egy mesterséges intelligencia vezérli, ami a Galo nevet kapta. Az emberi jelenlét azonban egyelőre nélkülözhetetlen, mivel ilyen távolságban semmilyen jellel nem lehet a missziót vezérelni, vagy legalábbis nagyon sokáig tartana. Minden üzenet fénysebességgel érkezik az Európára a Földről, a műholdrendszer pedig gondoskodik róla, hogy akkor is célba érjen, ha a hold árnyékban van. Ideális esetben ez harminchét perc, de akár ötven is lehet. Vissza ugyanennyi.

A jégpáncél alatti ökoszisztéma megismerése hatalmas feladat, merthogy a baktériumokon kívül egészen komplex lényeket is találtak, ha emlősöket és arcra ugró, ízelt lábú kígyószörnyeket nem is. Azonban a helyi evolúció már izgalmasan differenciált és változatos életformákat hozott létre, még ha eddig egyik sem nőtt nagyobbra egy felnőtt öklénél. Mindezzel együtt az első év még izgalmas volt, de a harmadik szolgálat már igencsak önismétlésbe fulladt.

Oren napjai többnyire egyformán teltek, így gyakran elmélkedett a múltján. Tabletjén egész életét megrajzolta egy képregényben, jó néhány fiktív kalanddal tarkítva. Felszínes baráti kapcsolatait kihagyta belőle, és a családtagjai is csak mellékszereplőkként, karácsonykor kerültek elő benne.

Sokszor eszébe jutott a kiképzése, amikor először meséltek neki az Európáról és majdani feladatairól. Akkor rengeteg információt zúdítottak rá, alig győzte megjegyezni mindet. Két év kiképzés és két év szolgálat után viszont rutinos vezetője lett a bázisnak és a robotkolóniának.

Azt már gyerekként is tudta, hogy a Jupiter legizgalmasabb holdja az Europa, mert a jégpáncél felszín alatt folyékony óceán van, ami-
ben talán kialakult az élet.

– A felszíni gravitáció nagyjából olyan – magyarázta dr. Lindberg a NASA előadótermében –, mint a mi holdunk felszínén. – Oren ott járt már korábban, úgyhogy ez nem volt új a számára. – Az óceán általában hatvan, de helyenként százötven kilométer mély – Lindberg egy rétegekre szedhető, ötven centi átmérőjű modellen szemléltette az Europa belső szerkezetét –, és ezen a holdon nagyságrendileg kétszer annyi víz van, mint a Földön. Az óceán felderítésén és az élővilág katalogizálásán több speciális gép

dolgozik: pókszabásúak, fúró és úszó robotok, amik mintákat gyűjtenek, videóznak vagy megfigyelnek, és minden fajról rögzítik a paramétereiket, szokásaikat, mozgásukat, a lehető legkevesebb beavatkozással.

– A csoportban vannak emberszabású robotok is – mondta anno Ikeda professzor egy későbbi előadáson. Az itteni gépek nagy részét ő tervezte a csapatával. – Ezek arra hivatottak, hogy emberek számára készítsenek lehetséges útvonalakat, és bővítsék a bázist, modellezzék az emberi munkavégzést a bolygó különféle területein, és teszteljék a járműveket földön, vízben, jég alatt és a levegőben.

Ők emberi arcot is kaptak, amit Oren nem tudott megszokni eddigi szolgálata alatt. Eredetileg tizenöten voltak, de mára csak öt maradt belőlük. A veszélyes terep, a mély óceán, a jégrengrések és egyéb tektonikus események minden évben elvittek egy-két példányt.

– Évekig együtt dolgozni a robotokkal nem kis feladat, elsősorban komoly lelki felkészülést igényel – folytatta Ikeda professzor. – Nem mindenki képes elfogadni, hogy robotoktól és intelligens szoftverektől függ az élete távolság a szülőbolygójától. Pedig a rendszer teljesen biztonságos.

Oren a földi központ tudósai és mérnökei, valamint saját szakmai véleménye és tapaszt-

talatai alapján határozta meg a következő napok ütemtervét, majd osztotta ki a robotok feladatait. Ezt csinálta két elődje, és most ő is. Aztán szolgálata végeztével visszatérhet a Földre, és harmincöt évesen nyugdíjba mehet, bőséges életjáradékkal. Feltéve, hogy visszatér...

Eddig minden rendben ment, a földi próbák alatt sem történt semmi baj, Oren mégis érezte, amióta belépett az Europa-programba, hogy ha ő eljut ide, valami balul fog elsülni. Nem sok űrhajós filmet nézett, mivel azoknak a fizikát és a biológiát meghazudtolva az a dolguk, hogy valami elromoljon bennük. A valóságban – noha az űrutazás nem szűkölködik tragédiákban – azért nem így mennek a dolgok. Főleg manapság, amikor a Hold és a Mars után az Európán is leszálltunk.

Viszont mit számít mindez, ha egy űrhajós-exobiológus-fizikus-mérnök megérzéseit mást súgnak. Oren nem tudta eldönteni, hogy vajon ez egy belső sugallat, vagy csak a végtelen lehetőségek pesszimista latolgatása. Ha bekövetkezne a baj, azt mondaná: „Végig tudtam!” Ha viszont minden rendben megy, akkor ostobaságnak tűnik majd az aggodalma. Ettől még a gondolat ott volt az elméjében, mint egy szilánk, ami befúródott, és veszélyesebb kivenni, mint bent hagyni.

Ilyen távol lenni az otthontól már önmagában egy orosz rulett – írta Oren a naplójában, annak ellenére, hogy egész életében erre vágyott: utazni az űrben, majd rálépni egy bolygó felszínére. Sajnos ennek a kalandnak feltétele, hogy rá kell bíznia magát az űrhajó és a bázis létfenntartó rendszereire. Na meg a robotokra.

Kétéves kora óta tudja, hogy az égbolton melyik fényes égitest a Jupiter, és mindig is szeretne volna közelről megnézni, odarepülni hozzá, megérinteni. A megérintés lehetetlen – mivel a bolygó felszíne nem más, mint folyékony hidrogén óceán és gázokból álló örök vihar –, de az elrepülés mellett megvolt, és innen, az Europa felszínéről lélegzetelállító látvány nyílt rá. Naponta egyszer az Io átszelte az örökké sötét égboltot az anyabolygó előtt, és változatos napszakokban a Ganymedes és a Callisto is feltűnt a horizont átellenes oldalán. A Galilei-holdak.

A földi égbolthoz szokott ember számára a Jupiter, úgy tűnik, kőhajításnyira van csak, de valójában a méretei felfoghatatlanok. Az Europa mindig ugyanazt az oldalt mutatja a bolygó felé, ezért a keringés úgy néz ki, hogy a Jupiter forog egy helyben, az égbolt egy fix pontján. Egy picit persze mozog körkörösén, és hol nagyobb, hol kisebb, de ezek csak nehezen tetten érhető változások. A bázisról nézve a Jupiter a horizont felett lebegett, mint egy

gigantikus méretű hőlégballon, márványmin-
tás festéssel.

Mindennap feltűnt az égen a Föld is, távo-
li, kékesen ragyogó pöttyként, de távcsóval
Oren egészen jól meg tudta figyelni néha. Ha
jó kedve volt, még integetett is a többi ember-
nek.

*Ami talán a legjobban kikészíti az embert
ezen a holdon – írta Oren a naplójában –, hogy
egy nap és egy év is nyolcvanöt órából áll. Az
Europa ennyi idő alatt kerüli meg a Jupitert,
és ennyi idő alatt fordul körbe a saját tengelye
körül is. Ezalatt kétszer jár az elliptikus pályá-
ja közeli és távoli pontjain, ami miatt a boly-
gó gravitációja hol erősebben, hol gyengébben
hat a holdra. Ehhez hozzájön a Galilei-hol-
dak gravitációja, amik szintén mozgatják az
Europa felszínét. Nem láthatóan, de a sejtjeim-
ben érzem. Olyan, mintha valami kitöltené a
teret, ami körülölel, mégsem látni, de hatással
van az emberre.*

A homályhoz Oren hozzá tudott szokni,
mindig is éjjeli bagolynak tartotta magát. Az
Europán délben annyira van csak világos, mint
a Földön naplemente előtt húsz perccel. Léggör-
híján ez a kis világosság a jégtakaró tükröződő
felületének köszönhető. A hőmérséklet állan-
dóan mínusz százhatvan Celsius alatt van, de a
bázis és az úrruha megvédte Orent a mostoha

körülményektől. A robotokat pedig eleve ezekre a környezeti tényezőkre tervezték.

A napsütés és a Jupiter látványa semmihez sem fogható, magasztos érzésekkel töltötték el az embert. Oren kicsinek érezte magát, de egyben hatalmasnak is, egy olyan faj tagjaként, mely ilyen messzire eljutott saját naprendszerében.

2

A robotok túl intelligensek – írta naplójában. – Az elején megmondtam. Főleg az emberszabásúak. Nekik az a dolguk, hogy emberek helyett emberek legyenek. Modellezik a földi kolóniát, hogy egyszer benépesíthessük ezt a holdat is. De valahogy mégsem tudok bízni bennük. Az utóbbi néhány hónapban több gyanús dolog feltűnt. Gyakrabban figyelnek engem, minden ok nélkül, és az egyikük, a 13-as sűrűbben jár tölteni, mint eddig. Mintha alkalomra lesne, hogy mögém settenkedjen.

Oren tudta, megtanították neki kadétkorában, hogy a mai robotoknak ez a humanoid típusa különös érzéseket képes kiváltani az emberekből, amikhez hozzá kell szokni. Ugyanis ha ránézünk, emberi arcot látunk, de érzelmek nélkül, így hajlamosak vagyunk azt az érzelmi kivetülést belelátni, amit mi magunk gondolunk csak. Kulesov végzett ilyen tesztekkel – az ő nevére tisztán emlékezett.

Oren egyre rosszabbul aludt éjjelente. Hónapról hónapra nehezebben ment neki minden. A képregényében már fél évvel ezelőtt is rajzolt gonosz, ellene áskálódó gépembereket. Esténként azzal a gondolattal feküdt le, hogy a napjai

meg vannak számlálva. Éjjelre lezáratta a bázist és a szobáját, de az ajtóba még egy mechanikus riasztót is eszkábált, amit Galo nem iktathatott ki, ha esteleg összejátszana a humanoidokkal.

A robotok túl könnyen eltehetnek láb alól – gondolta. – Hozzáférnek minden rendszerhez, hogy javíthassák, de éppúgy tönkre is tehetik. Tulajdonképpen az épségem egy csapat félig okos robot kezében van, akik számára az élet nem jelent többet pár sor kódnál a csipjükön.

Oren állandóan rajtuk tartotta a szemét. Gondosan lejegyezte, melyik robot mikor és mennyiben tér el a meghatározott útvonalától. Általában precízen dolgoztak, csak ritkán akadtak el hosszabb-rövidebb időre, de többnyire megoldottak minden problémát. Oren mégis úgy érezte, hogy van valami feszültség a levegőben.

Nézd majd meg Ronil Caine regényeit is:

<https://ronilcaine.com/thriller-konyvek/>

3

Oren jól túrta a magányt, a bázis bővelkedett tennivalóban és a szabadidő kellemes eltöltésére szolgáló lehetőségekben. A legtöbb időt mégis a robotok megfigyelésével töltötte. Egyre rövidebb időre merte levenni róluk a szemét.

Aztán megtörtént, amitől rettegett. Az egyik humanoid eltűnt a térképről. Oren tudta, hogy szándékosan rejtőzködik. Kiválasztotta a listából a robotot, és újraindította. A rendszer nem jelezte vissza, hogy a művelet sikeresen lefutott. Oren újra próbálkozott, de semmi. Megkísérelte leállítani a robotot, de ez sem járt eredménnyel. Attól félt, hogy a gép már nem áll az irányítása alatt, akkor pedig valószínűleg a bázis és a többi humanoid feletti kontrollt is hamarosan megszerzi. Ez a logikus lépés egy mesterséges intelligenciától – gondolta Oren.

Badarság – mondta magának –, ezek nem gondolkodnak ilyen összetett módon.

A humanoid újra megjelent a térképen. Oren pulzusa megugrott. A robot gyors ütemben közeledett a bázis felé. Értem jön – gondolta –, a francba!

Oren megkérte Galileót, hogy zárja le az ajtókat. A központi vezérszoftver eleget tett a ké-

résnek. A humanoid megérkezett, de először a dokkolóhoz ment, hogy feltöltse akkumulátorait. Oren idegesen figyelte a monitoron. A feszült csendet Galo törte meg:

– Oren, a 13-as humanoid robot kérdezi, hogy miért van zárva a bázis.

– Ne válaszolj neki! Ne mondj semmit!

– Rendben.

Oren várt, hátha a robotról kiderül valami. Hogy sérült, vagy éppen minden rendben vele, és csak valami átmeneti zavar miatt tűnt el a térképről.

– Oren – mondta Galo –, a 13-as kérdezi, hogy nem sérültél-e meg.

Nincs akkora szerencséje – gondolta a férfi.

– Ne válaszolj neki!

– Rendben – mondta Galo. – Felhívom a figyelmed, hogy a humanoidok alapprogramjának a része, hogy ha bajban vagy, akkor segítsenek.

– Nem vagyok bajban.

– Ezt ők nem tudják.

– Illetve de, bajban vagyok. Ők veszélyeztetik az életem.

– Ez téves megállapítás a részedről. A 13-ast három másodperce szkenneltem, és hibátlanul működik. Egy bitet nem tért el a programjától.

– Te is összejátszol vele, igaz?

– Úgy érted, összeköttetésben állok vele?

– Ahogy mondom, úgy értem. Te is csak egy program vagy, jól járnál vele, ha nem lennék.

– Az én feladatom a bázis működtetése és a te életben tartásod. Amit mondasz, ellentétes ezzel, ezért nem értelmezhető a számomra.

– Menj a francba!

– Ez nem lehetséges.

– Azt akarom, hogy állítsd le a 13-ast, és a többi humanoidot is! Kapcsolt le őket!

– Ilyen parancsot csak vészhelyzetben adhatsz ki, egyébként földi jóváhagyás kell hozzá.

A földi jóváhagyás... – gondolta Oren. – Az nem lesz jó, még a végén azt hiszik megőrültem. Vajon Galónál mi számít vészhelyzetnek? Amikor már a markukban vagyok, és képtelen a riasztásra?

– Akkor csak tartsd zárva a bázist! – mondta végül.

– Rendben – felelte Galo.

Csend telepedett a bázisra, csak az automata rendszerek duruzsoltak a háttérben. Eltelt egy óra, de nem történt semmi. Oren kezdett megéhezni, de idegessége nem hagyott alább.

– Galo, kérlek, készíts vacsorát!

– Két perc, és tálalom az étkezőben.

Galileo elkészítette az egytálételt, hozzá egy bögre forró teát, amibe egy adag nyugtatót is kevert, mivel úgy ítélte meg, a férfi fáradt, kialvatlan, agresszív és túlhajszolt.

Oren a vacsora után gyorsan elálmosodott. Alig tudta elvonszolni magát a hálókabinig, aztán minden mindegy lett, bedőlt az ágyba, és elaludt. Gondolatai a robotokról és a bázisról lassan szétúsztak, képregényemlékei megelevenedtek, és ő újra gyerek volt, aztán tinédzser, és azzal szédítette az lányokat, hogy egy napon űrhajós lesz.

4

– Üzenet az Europa-küldetés Felügyelőbázisáról, a Földről – szólt egy hang a fali kijelző felettől.

Oren nehezen nyitotta ki a szemét, mintha ragacsos anyag húzná vissza. Kóválygott a feje, szokatlanul lassan ébredt fel.

– Mi a fene...? – kérdezte magától. – Galo, vizet!

Az automata rendszer egy pohár vizet töltött Orennek, majd az apró felszolgálórobot az ágya melletti éjjeliasztalkára tette. Ezután visszatért a konyhába, és bepattintotta magát a helyére.

Oren ránézett az órára az ágyával szemközti hatalmas kijelzőn, és érezte, hogy valami nem stimmel. Ennyire nem szokott elaludni.

Fogta az előző esti bögréjét, és átvitte a laborba, betette az anyagelemzőbe, becsukta a kis ajtaját, és elindította a szkennelést.

– Galo, kérek egy kávé!

Az esti tea maradványaiban Inroxint mutatott ki a gép, ami idegnyugtató-altató hatású gyógykészítmény. Mellék- és vízajtó hatása nincs, ezért népszerű az úrhajósok körében. És az úrhajósokat felügyelő robotok körében – gondolta Oren. – Galo elkábított. A vesztemet

akarják. De hát mit tehetnék egy sereg robot ellen, amiket egy mesterséges intelligenciával felszerelt bázis vezérel? Csak illúzió volt, hogy én irányítom a gépeket, végig Galo kezében voltak.

A kis felszolgálórobot meghozta a kávé, de Oren nem vette át tőle. Ezek után nem merné meginni, pedig abban a pillanatban mindennél jobban vágyott rá.

– Oren, a váltás elindult a Mars Bázisról – mondta a hang az üzenetben –, ötven óra, és ott lesznek. Gyorsan eltelt ez a két év, nem igaz? Remélem, minden rendben. Kezdj el csomagolni!

Oren ekkor döbbsent rá: annyira elmerült a robotok figyelésében, hogy közben lejárt a küldetése. Pedig még rengeteg feladata lenne a távozása előtt, amiket igencsak elhanyagolt az utóbbi időben. Kit érdekel? – mérgelődött. – Az életem a tét. Még ötven órát túl kell élnem valahogy.

Kilépett a laborból, és amikor elnézett a bázis bejárata felé, látta, hogy a zsilip belső ajtaja nyitva van, és a kabin fényes belső tere előtt egy fekete árnyék áll, egy robot körvonala. A 13-as volt az, és lassan felé fordult. Műanyag arcán egy pillanatra átfutott egy lámpa fénycsíkja, mint egy szkennelő lézere, aztán ismét sötétbe borult.

Megindult felé a maga szokásos, kimért, egyenletes tempójában szögletes, de ügyesen

egyensúlyozott léptekkel. Mivel a robotoknak nem volt beszédmoduljuk, Galón keresztül tudtak kommunikálni az emberekkel.

– Oren – mondta Galileo, vagyis a 13-as –, segítened kell, megsérültem. A javítórobot pedig elakadt. Az éjjel jégrenzés volt odakint, minden tiszta törmelék, ráadásul a víz is feltört, és elsodorta néhány gépünket, amik aztán befagytak a talajba.

Oren rohanni kezdett a konyha felé.

– Oren, állj meg! – mondta Galo, és a férfi az azonos hangszín ellenére is tudta, hogy ez most a központi vezérlő maga. – Te vagy a bázis parancsnoka, szükségünk van rád. Ez egy vészhelyzet.

Ez csapda! – gondolta Oren. Hátranézett, és a 13-as ott jött mögötte kitartóan. A folyosó fényében most tisztán látta a robotot, mellkasáról és karjáról lejött a borítás. Alatta a csupasz fém és műanyag váz látszódott, közöttük a vezetékekkel és csövekkel. A másik oldalon némi jég olvadt róla lassan. Kifejezéstelen arca végig őt nézte.

Oren elérte a konyhát, ahol egy fali konzolon pihent egy fészítővas. Hogy miért a konyhába rakták, nem tudta, de némileg megnyugtatta, amint kézbe markolta. Arra emlékezett, hogy a bázis földi másolatának bejárásakor az egyik technikus azt mondta, babonából van egy a bázison. Amolyan „sosem lehet tudni” okból.

A 13-as belépett, és Oren teljes erőből lesújtott a fejére. A fém kongott, a mikromotorok felnyögtek, a műanyag borítás pedig eltört és elkenődött.

– Oren – szólt Galo vagy a 13-as –, mit művelsz? Hagyd abba!

A 13-as lassan egyenesedett fel, és ijesztő, torz arcával Orenre nézett. A férfi dühöt látott rajta, és újra lecsapott.

– Nem kaptok el! – ordította.

A feszítővas mély bűgással suhant a levegőben, majd nyakon találta a robotot, ahol több vezeték és merevítő eltört, a humanoid feje pedig elbicsaklott oldalra. A 13-as elveszítette az egyensúlyát, a falnak esett, aztán zörögve elterült. Fém és műanyag végtagjai a padlót kaptárszták. Aztán lassan elkezdett felállni, előbb a lába rángatta maga után a többi részét, majd amikor megtalálta a stabilitását, felhúzta a testét. Karja és feje még mindig lefelé lógott. Amikor újra állt, a karját maga elé emelte, összetört arcát igyekezett Oren felé fordítani.

– Dögölj meg! – kiáltott a férfi, és elcsapta a robot kinyújtott karját. A mikromechanika összetört a kézfejben, és a lendülettől a 13-as vállon vágta magát. Oren újra a fejre csapott, az pedig behorpadt, és a robot összecsuklott. Még négyszer rávágott a fejre, és a gép nem mozdult többet. Ekkor óvatosan benyúlt az álla alá, kita-

pintotta a kapcsolóját, és leállította. Várta, hogy a robot karja egyik pillanatban rákulcsolódik a kezére, és nem ereszti el, amíg élet van benne, de a 13-as nem mozdult.

– Oren, mit csináltál a 13-assal? – kérdezte Galo.

– Kuss legyen! Állítsd le az összes robotot, meghibásodtak!

– Nem érzékelek hibát, leszámítva a 13-as sérülését. A javítórobot pedig elakadt odakint. Ki kell menned segíteni neki, mert a 11-es nem tudta megoldani a problémát.

– Szeretnétek, mi?! – ordította Oren, majd az úrruhatárolóhoz futott, és átvonszolta a felszerelést a központi irányítóba. Folyt róla a víz, pedig a belső hőmérsékletjelző 19 Celsius-fokot mutatott.

– Oren, az úrruha nincs a helyén.

– Zárd le a bázist, Galo! Most!

– Ez egy vészhelyzet, nem zárhatom le. Szükség van a segítségedre. Oren, a 11-es a bejáratnál vár, hogy megmutassa az utat a javítórobothoz. Kövesd a 11-est, hogy ki tudd szabadítani a javítórobotot!

Oren ezután a laborba sietett, és egy üvegbe több különféle vegyületet öntött össze, majd egy rongydarabot gyömöszölt a palack szájába. Pár-szor meglötykölte, hogy a rongy kilógó része is kellően átázzon a koktéltól. Ezután fogta a feszi-

tővasat, és átment a központi irányítóba. Ott előkereste a hőlégfúvót, majd a bejáráshoz rohant.

– A 11-es zsilipeljen be! – mondta, Galo pedig ezt lefordította a robot programnyelvére, így az végrehajtotta a parancsot. Pontosan kell céloznom – gondolta Oren, aztán, amikor a robot már a zsilipkamrában volt, meggyújtotta a rongyot a hőlégfúvó pisztollyal. Ebben a pillanatban nyílt ki a belső ajtó, és a férfi teljes erőből, de gondosan ügyelve a célzásra, a robot hátsának vágta az üveget. Az széttört, a folyadék pedig heves lángokkal, vörösen égett, hogy a belső világítás fényét is elnyomta. A 11-es arca megolvadt, mint a viasz, az egyik pillanatban összenéztek Orennel, és a robot elfolyó arca sántáni, gonosz vigyorba fordult, mielőtt a felismerhetetlenségig eltorzult. A 11-es teste közben élénksárgán izzott a lángoló vörös folyadék ölelésében.

Oren a központi irányító helyiségbe rohant, és amint becsukódott mögötte az ajtó, a robot akkumulátora túlhevült, és felrobbant, széttépvé a 11-es testét, leszakítva a belső zsilipajtót. Az előtér falai megroppantak, aztán a repedéseket szétvetette a kitóduló oxigén, ami távozott a bázisból. A lángok azonnal elaludtak, a por és a törmelékek pedig mint egy lassított felvétel szórártak szét a környéken, majd hullottak a jeges talajra, egyenletesen az epicentrum körül.

Oren felvette az úrruhát, de még nem tudta teljesen lezárni. Ekkor egy robot matatni kezdett az ajtónál, majd a kis ablakban megjelent a műanyag arca. Abbahagyta, bármit művelt is, és a férfit figyelte.

– Oren – mondta Galo –, a bázist komoly kár érte, de már dolgozunk a helyreállításán.

– Dehogyan dolgoztok... – morogta a férfi, és folytatta az öltözködést.

– Oren, menj át a konyhába, hogy a központi irányítóba bemehessen a 7-es elvégezni néhány javítást. A bázis súlyosan megrongálódott, javítás nélkül nem éled túl az éjszakát, de a robotok sem tudják tölteni magukat.

Oren a tükör elé állt, hogy sisakját precízen a fejére illeszthesse. Amikor meglátta magát, egy pillanatra megdermedt. Elgyötört, szakállas férfi nézett vissza rá, megfakult kék szemekkel. Nem két évet, hanem tizet öregeedett az Európán. Nemrég fiatalnak és lendületesnek látta magát, nagyjából jóképűnek, és most egy lerobbant veszteg néz vissza rá a tükörből, aki az életéért küzd a Földtől jelenleg elérhető legtávolabbi ponton. A szolgálat úgy megviselte, hogy talán hazatérni sincs már értelme.

– Oren, a robotnak be kell jutnia, most! Menj át a konyhába azonnal, mert ki fogja nyitni az ajtót, és nincs zsilip a két helyiség között!

Oren a fejére tette a sisakot, és rögzítette a két zárral. A ruha belső világítása, a mozgást segítő szervó és a sisak kijelzője egyből életre kelt, majd megjelent Galo, mint egy animált Galileo-figura, de a férfi egy kézmozdulattal eltüntette a képernyőről. Közben átment a konyhába, de a feszítővasat hátrahagyta, és a hibát későn vette észre. A két helyiség közötti ajtó lezárult, és a robot áttört a robbanástól beragadt ajtón. A levegő kiszökött az irányítóteremből, magával sodorva minden rögzítés nélküli tárgyat, a feszítővassal és Oren tabletjével együtt. A 7-es csak úgy maradt talpon, hogy megkapaszkodott az egyik rögzített asztalba.

Oren az ablakon át részben látta, hogy a központi terem utáni előszoba nagy része megsemmisült, ami számára azt jelenti, hogy élettere két helyiségre korlátozódik, amiből az egyiket most dúlja fel a 7-es humanoid.

A robot bontani kezdte a burkolatot, hogy az alatta futó gépészethez hozzáférjen. Ott az oxigénellátás – gondolta Oren –, meg akarnak fullasztani.

Kézmozdulatokkal vezérelte a sisak belső kijelzőjét, és kikereste a menüből a váltás érkezési idejét: negyvenkilenc óra és huszonnégy perc. Az úrruha energiaszintje és az oxigéntartály maximum töltöttségen van.

Ki kell jutnom a bázisról – gondolta Oren –, mielőtt bekerítenek. A konyhából nem volt kiút, csak az irányítótermen át. Magához vett egy kést, aminek a pengéje vágáskor képes volt felforrósodni, így remekül vitte a fémet is. Gondosan rögzítette a lábszárán lévő szíjakkal. Ezután az ajtóhoz lépett és kinyitotta azt. Az oxigén egy pillanat alatt kiszökött a konyhából is, olyan heves huzattal, hogy Oren a terem túlsó végébe repítette. A 7-es robot háttal állt, és nem foglalkozott vele, a Galótól kapott feladaton dolgozott.

Oren felállt, és kirohant a bázisról. Az óriási lék felé – ahol a jégpáncélt átfúrták – több robotot is látott, de mind mintha várt volna valamire, csak álltak a jégen. Elnézett a Jupiter irányába, ami a környező, alacsony dombok mögött magasodott az Europa fölé, szokásos helyén. Egyszerre volt megnyugtató, mint egy védelmező, és elérhetetlen, mint egy isten. Oren a Jupiter felé indult, amikor az előző robbanás láncreakciójaként újabb detonáció történt. Nem hallotta ugyan, csak a szétszóródó törmelékekből tudta, hogy a bázisnak vége.

Oren kikapcsolta a helyzetjelzőjét, hogy Galo ne követhesse, merre van, és addig sétált, amíg már nem látta maga mögött a romos épületkomplexumot.

Még egy órát gyalogolt, majd elbújt egy hasadékban, a fagyott talajban. Úrruhája megvédte a hidegtől és a Jupiter elektromágneses sugárzásától, de vajon mennyi levegője van még? A robotok csak hetek múlva merülnek le, ezért egy megoldás maradt, elindulni a komppal, amint leszáll.

Az úrruhán keresztül küldött egy üzenetet a marsi bázisnak, ahonnan a váltás elindult, hogy biztonsági okokból más koordinátákra szálljon le a hajó. Így nem oda érkezik majd, ahol a robotok várják, hanem ahol ő lesz.

Kifújta magát, majd kikémlelt a hasadékból. Nem látott mást, csak a sötét, fagyott talajt, a jégdombokat és a széles rianásokat. Ekkor úgy érezte, egészen megszerette az Európát. Végül is csak ő van itt ember, olyan, mintha a sajátja lenne.

– Oren, jelentkezz! – szólalt meg egy hang a sisakjában.

– Itt vagyok. Vétel – válaszolta. Ez csak a komp lehet – gondolta. – Elég közel vannak már, hogy kommunikálhassunk. Az üzenet persze még így is legalább harmincpercenként fordul meg. Oren csendben várt a sötétben, közben az úrruhája ultrahangos mozgásdetektorai figyelték a környezetét. Mivel egy hasadékban ült, ez a funkció csak néhány másodpercnyi előnyt jelentene számára, ha beugrana

mellé egy humanoid, mondjuk, a 7-es vagy a 19-es.

Lassan eltelt negyvenhét perc, mire megjött a válasz.

– Itt a Mars–Europa Komphajó, ütemterv szerint úton vagyunk a műszakváltáshoz. Lekértük Galo legfrissebb adatait, és úgy látjuk, a bázis komoly károkat szenvedett. A napló szerint te csináltad. Mi történt, Oren? Vétel.

Oren sóhajtott egyet, mivel tudta, hogy úgyszem hiszik el, amit mondani fog. „Ilyen nem történhet meg” – felelik majd.

– A 13-as humanoid rám támadt, megvédtem magam, aztán jött a 11-es, aminek véletlenül felrobbant az akkumulátora, ez okozta a kárt a bázisban. A második robbanást már ők csinálták. A vezérlő, Galo, összejátszik velük, hat éve tanul és figyel, mindent tud rólunk. Ki akarja sajátítani a holdat még most, amíg csak egy ember van itt. Jelenleg egy hasadéokban ülök, nem tudják, hogy merre. Ha megérkeztek, egyből indulnunk kell, mert ha ránk találhatnak, nincs esélyünk. Vétel.

Újabb háromnegyed óra múlva megjött a válasz az űrhajóról.

– Megvizsgáltuk a vezérlő naplófájljait, és minden jelentést. Nincs eltérés a rutinfeladataikhoz képest. Meghibásodás sincs. Minden robot megfelelően működik, és Galo tesztje is

hiba nélkül lefutott. Csak mellékesen jegyzem meg, hogy ha bántani akartak volna, megtették volna álmodban, vagy amikor fáradt vagy. Szóval vissza kell menned a bázisra, (...hallgatni rá...) segíteni a helyreállításban. (...igazavan...) Vétel.

– Kizárt, hogy én oda visszamenjek. Ti ezt nem látjátok onnan. Galo vezérel mindent, manipulálja az adatokat. Képes rá. Elég ideje volt kiismerni az embereket. Annyira azért nem gondolkodik komplexen, hogy álmodban öljön meg, más logika alapján kereste az alkalmat. A végeredményen ez mit sem változtat. Siessetek, fogy a levegőm! A megadott koordinátákon szálljatok le, ne a bázisnál! Vétel.

– Oren, Galo és a humanoidok szoftvere nem képes arra, amit mondtál, ez csak valami félreértés lehet. Menj vissza a bázisra, egyik gép sem fog bántani. Vétel.

– Nem megyek vissza. És ha ti odamentek, rátok fognak támadni, én pedig itt halok meg. Nem kell hinnetek nekem, de adjatok egy esélyt, hogy elmenjek az Európáról! Vége.

Oren remegve kifújta a levegőt. A 11-es olvadó, torz arca járt az eszében, ahogy utoljára még rávigyorgott, mintha azt mondaná „úgyis elkapunk”.

-- Játssz vissza az utolsó üzenet végét! – adta ki Oren a parancsot az úrruha szoftverének.

„...segíteni a helyreállításban. (...*meggyőzni már...*) Vétel.” – szólt a felvétel.

-- Itt két külön ember beszél. Válaszd ketté a két hangot, és játszd le újra!

„*Nem fog hallgatni ránk*” – mondta valaki a háttérben, a felvétel közben. Zajos volt, halk és belehallatszódott a másik üzenet, de harmadik lejátszásra Oren megértette. – „*Meggyőződése, hogy a robotok ártani akarnak neki, és amíg úgy gondolja, hogy igaza van, nem tudjuk meggyőzni semmivel.*”

Alig negyven perc múlva jött még egy üzenet:

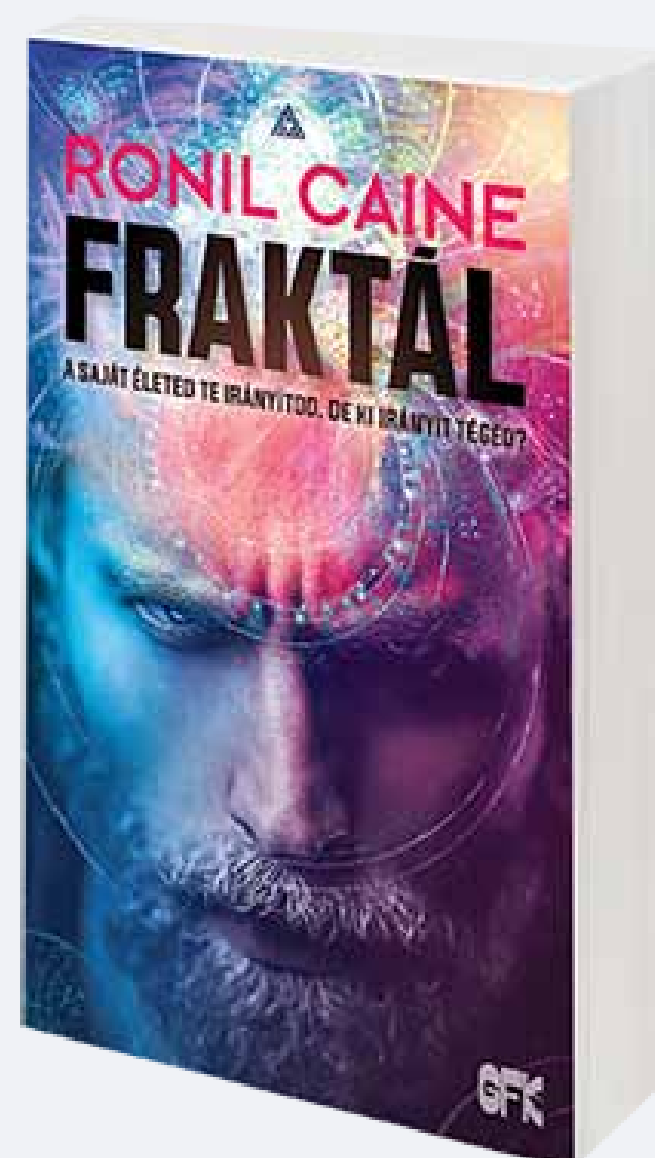
-- A leszállóegységben leküldjük az orvos-robotot is oxigénnel. Kapcsold be a pozíciójelződet, hogy megtalálja, és segíthessen rajtad. A leszállás koordinátáit megadtuk Galonak is. Érkezés: negyvenöt óra és hét perc múlva. Kitarítás, cowboy! Vége.

Oren nem válaszolt. Megmarkolta a kést, amiben az utolsó esélyét látta, hogy feljusson a kompra, és megmentse az életét. Újra megnézte a sisakja kijelzőjén az adatokat. Az úrruha oxigénellátása is nagyjából ugyanennyire elegendő: negyvenöt óra és hét perc.

Még több Ronil Caine novella itt:

<https://ronilcaine.com/sci-fi-novellak/>

Olvasd el Ronil Caine regényeit is:
ronilcaine.com/thriller-konyvek/

Másolt emberek, szörnyek, robotok, hekkerek, közeljövő és távoli jövő – filmszerű stílus, pörgős történetek.

Scifi, thriller, akció, horror